

ת"פ 41734/03/11 - מדינת ישראל נגד הרצל גולן דר

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 41734-03-11 מדינת ישראל נ' גולן דר
בפני כבוד השופטת - נשיאה עינת רון

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

הרצל גולן דר

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד מיקי ברגר

הנאשם בעצמו

הכרעת דין

רקע כללי

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977, העלבת עובד ציבור, לפי סעיף 288 לחוק העונשין ותקיפת עובד ציבור, לפי סעיף 381(ב) לחוק העונשין.

בהתאם לעובדות כתב האישום, ביום 16.12.2009, בסמוך לשעה 02.00, הגיע הנאשם לבית החולים "קפלן" לשם קבלת טיפול רפואי. הנאשם אמר למתלוננת, אחות בבית החולים: "אני אראה לך מאיפה הדג משתין, אני אתבע אותך, את יותר גרועה מנאצית, את תשלמי כל החיים בת זונה רוסיה מזדיינת, אני לא לוקח ביד מה שאת לא לוקחת מהפה".

בהמשך, אמר למתלונן, רופא בבית החולים "אתה נאצי, אתה אוכל חזיר, אתה זבל". כשביקש המתלונן לערוך לו בדיקת דם, דחף את ידו.

גדר המחלוקת

עמוד 1

הנאשם אישר כי התנהל דין ודברים בינו לבין המתלוננים. הנאשם טען כי אמר למתלוננת שמה שהיא לוקחת בפה, הוא לא לוקח ביד. אולם, הוא הובן על ידיה לא נכון. הנאשם הכחיש כי איים עליה או כינה אותה בכינויים עולבים, כמתואר בכתב האישום.

הנאשם אישר כי דחף את ידו של המתלונן. לדידו, אין מדובר בתקיפה, שכן המתלונן ניסה לערוך לו בדיקת דם בכח, למרות סירובו, משום שעבד באופן שאינו סטרילי. הנאשם הכחיש כי כינה אותו בכינויים עולבים, כמתואר בכתב האישום.

ראיות התביעה

מטעם המאשימה העידו המתלוננת, המתלונן, השוטר בני ותורי, השוטר פייר ג'ודום, השוטרת ליבת כאווי והשוטר שמשון קבדה. הוגשו הודעות הנאשם במשטרה (ת/1, ת/2), תעודה רפואית על שם הנאשם (ת/3), דו"ח עיכוב הנאשם (ת/4) ועותק מתעודות חבר של הנאשם בהסתדרות הרפואית ובלשכת עורכי הדין (ת/5).

עדות המתלוננת, אולגה ויינר

העדה עבדה בעת האירוע כאחות מוסמכת במחלקה לרפואה דחופה בבית החולים קפלן. כיום, היא עובדת כמייילדת בחדר לידה בבית החולים קפלן, ולדבריה, אין לה כל היכרות מוקדמת עם הנאשם.

העדה נשאלה לגבי חילופי הדברים בינה לבין הנאשם ביום האירוע והשיבה כי היא אינה זוכרת את כל האירוע מתחילתו עד סופו, אך לאחר שקראה את העדות שמסרה במשטרה, היא נזכרה בדברים שנאמרו לה.

העדה נשאלה מה היא זוכרת מן האירוע והשיבה כי הנאשם אמר לה כי "יראה לי מאיפה משתין הדג ושהוא יתבע אותי ואני אשלם על זה כל החיים שלי, שאני רוסיה מזדיינת, אני מתנצלת ושהוא לא מחזיק ביד מה שאני מכניסה לפה. ושאני יותר גרועה מנאצית" (עמ' 10 לפרוטוקול, ש' 1-3).

היא אינה יודעת מה גרם לנאשם לומר לה את הדברים הללו. אלו דברים מעליבים ופוגעים וכן, ציינה כי חששה מעט לאחר שהשמיע בפניה את דבריו, שכן היא עובדת במשמרות ומגיעה בכוחות עצמה לעבודה ובחזרה לביתה. היא ציינה כי שבה לעבודתה לאחר מכן, "עם כל הכאב וכל הצער והעלבון ממשיכים לעבוד" (עמ' 10 לפרוטוקול, ש' 11-12).

כשנאמר לעדה כי הנאשם טוען שנהג כפי שנהג, משום שלא נשמרו כללי ההיגיינה כלפיו, היא אמרה כי היא אינה זוכרת. כשנשאלה אם אכן הדבר היו מתרחש, איך היא הייתה פועלת, השיבה כי מתוקף תפקידה כאחות, היא תעיר לגבי כך.

לשאלה שנשאלה, השיבה העדה כי לפי מה שמסרה בעדות, היא לא חושבת שהוא קרא לה רק בכינוי "נרקסיסטית" כפי שטוען הנאשם. לאחר מכן, נאמר לה כי לטענת הנאשם, הוא אמר לה "אני לא לוקח ביד מה שאת לוקחת בפה", אך לא איים עליה ולא אמר לה את יתר הדברים המיוחסים לו. העדה אמרה "אני לא יכולה להגיד על זה שום דבר, אבל עוד פעם, אני מסתמכת על הדברים שנאמרו. הדברים שנאמרו זה לא משפטים של יום יום. זה מה שאני זוכרת שהוא אמר לי" (עמ' 10 לפרוטוקול, ש' 25-26).

העדה הדגישה כי אמרה דברי אמת בעדות שמסרה במשטרה.

לטענת הנאשם כי העדה התנהגה אלי בצורה שאינה ראויה ובין היתר, דחפה אותו, לא טיפלה בו וכינתה אותו "זבל", השיבה כי לא ייתכן שדחפה אותו. זה לא עומד בסטנדרטים של אמות המוסר שלה, גם בתור אחות וגם בתור בן אדם. עוד אמרה כי היא מגיעה לעבודה על מנת לטפל באנשים, ולכן, לא יכול להיות שלא טיפלה בו, כפי שטוען. הכחישה כי כינתה אותו בכינוי "זבל".

בחקירתה הנגדית לנאשם אשר ייצג את עצמו, אמרה העדה כי היא לא ידעה שהוא רופא ועו"ד.

כשנשאלה על ידיו מה הבינה מן המשפט "מה שאת לא לוקחת בפה אני לא לוקח ביד" ושאלין משפט כזה בשפה העברית, השיבה "אם לקחת בחשבון שלפני כן אמרת לי שאני רוסייה מזדיינת אז מה שאני הבנתי מהמשפט הזה גם אם הוא לא קיים בעברית אתה אמרת אותו שאני לוקחת את ה...". (עמ' 11 לפרוטוקול, ש' 13-14). ולשאלה "את איבר המין של הגבר?", השיבה "נכון" (עמ' 11 לפרוטוקול, ש' 15-16).

כשנשאלה מה היא הבינה מהמשפט "אני אראה לך מאיפה משתין הדג", היא השיבה כי הבינה שהוא יתנקם בה.

כשנשאלה לגבי הדברים שמסרה במשטרה כי הנאשם נפל ושאלה אותו אם יכול להסתדר לבד, השיבה כי אם כך כתוב, אז זה נכון. לדבריה, היא אינה זוכרת אם הנאשם היה על הרצפה או נפל. לשאלה האם כשראתה את הנאשם על הרצפה, קראה לאחר שיעזור לו, השיבה כי אינה זוכרת.

העדה נשאלה האם היא משתמשת בכפפות בעת שהיא לוקחת דם לבדיקה ממטופל והשיבה כי בתקופה ההיא, אחיות העובדות בבית החולים קפלו לא נטלו דם לבדיקה.

כשנשאלה האם כשרופא נוטל דם ממטופל, משתמש תמיד בכפפות, השיבה כי היא אינה אחראית על הרופא והיא אינה נוכחת בכל פעם שרופא עושה זאת. יש דברים שהם בתחום אחריותה ויש דברים שהם בתחום אחריותו של הרופא.

העדה נשאלה שוב האם במצבים מסויימים, רופא לא ישתמש בכפפות, והשיבה בחיוב.

עוד נשאלה העדה האם היא כעסה לפני שהנאשם הגיע לחדר המיון טראומה והשיבה כי היא אינה זוכרת. כך גם השיבה לשאלה באיזה מצב היה הנאשם, האם הלך בצורה יציבה ודיבר בצורה ברורה.

הנאשם אמר לעדה כי הוא אינו מכחיש שהתנהל דין ודברים ביניהם, אך הטיח בה כי בתחילה, אף אחד לא האמין לו שהוא רופא ועו"ד והיא אמרה לו שהוא מתחזה. לכן, בתגובה, הוא אמר לה כי יתבע אותה. העדה השיבה כי היא אינה זוכרת שאמרה זאת. כך גם השיבה כי אינה זוכרת שאמרה לו כי הוא חולה נפש. לשאלה אם הזמינה פסיכיאטר על מנת שיבדוק את הנאשם, השיבה גם כי אינה זוכרת.

לשאלת הנאשם האם ברגע של כעס, קיללה אותו במילים כמו "מנוול", "זבל", "חלאה", השיבה כי היא עובדת כאחות משנת 2002 ולא ניבלה את פיה אף לא פעם אחת בעת עבודתה, גם לא בעת כעס.

בחקירה חוזרת, נשאלה העדה באיזה שלב הגיעו שוטרים לחדר מיון והשיבה כי היא אינה זוכרת. היא סיפרה כי כאשר מתנהל אירוע כזה, בדרך כלל, קוראים, בתחילה, לאנשי הביטחון של בית החולים ולאחר מכן, לעיתים, מזמינים משטרה. לשאלה אם היו במקום ההתרחשות אנשי ביטחון, השיבה כי היא אינה זוכרת.

עדות המתלונן, ד"ר ולדיסלב שעיר

העד שימש בעת האירוע וגם כיום כרופא אורתופד בחדר מיון בבית החולים "קפלן".

בין העד לנאשם אין כל היכרות מוקדמת.

העד סיפר כי האחות הממיינת הביאה לו תיק חולה ואמרה לו כי במיטה מספר 15 שוכב מטופל עם חשד ל"דרופ פוט" - פגיעה בחוט השדרה ועל כן עליו לבדוק אותו בהקדם האפשרי. העד ציין כי הוא סבור שבמקרים כאלה, בהתאם לנוהל בית החולים, על הרופא להגיע לבדוק את המטופל תוך 5 דקות. ואכן, הוא הגיע אליו, בדק אותו ואבחן חשד לפגיעה כזו. העד הסביר כי אז, עליו לבצע ארבע פעולות דחופות ובין היתר, לבצע בדיקת דם, לשלוח את המטופל לבצע בדיקת CT עמוד שדרה מותני, לאשפזו ולבצע בדיקה נוספת. הוא הביא עמו דברים על מנת לבצע את בדיקת הדם, אך המטופל לא אפשר לו לעשות כן. כשנשאל איך לא אפשר לו לקחת ממנו דם, השיב "פשוט כמעט מרביץ לי. לא יכול להגיד בוודאות. הוא נתן לי מכות ביד. אמר כמה מילים לא יפים. כמה שאני זוכר הוא אמר לי שאני נאצי, שאני חזיר ש...". (עמ' 16 לפרוטוקול, ש' 6-7).

ב"כ המאשימה רעננה את זכרוננו של העד והפנתה אותו לדבריו בעדותו במשטרה.

העד הקריא "אתה אוכל חזיר אתה זבל" (עמ' 16 לפרוטוקול, ש' 14) ואישר שאכן אלו הדברים שהשמיע כלפיו הנאשם.

העד הכחיש כי ניסה לנטול דם בכח מן הנאשם וכי גרם לו לסימנים בידו. הוא סיפר כי הוא אינו מבצע פעולות בכח למטופל ועוד סיפר כי לאחר שכינה אותו הנאשם בכינויים עולבים, החל הנאשם להסתובב בחדר מיון, נכנס לשירותים מול המקום בו ישב העד והכה את הכיור בידו במספר מכות. לאחר מכן, הוא החל לצעוק שהעד הוא זה שהיכה אותו.

ב"כ המאשימה עימתה את העד עם טענת הנאשם, לפיה הוא לא נקט בפעולות היגייניות כנדרש וניסה לבצע לו בדיקת דם באופן שאינו סטרילי ולכן, הוא דחף את ידו, ולכך השיב העד כי הדבר אינו יתכן, שכן עליהם לבצע בדיקת דם עם כפפות. גם את הטענה לפיה נטל מן הנאשם דם בכח, הכחיש ואמר כי הוא כלל לא לקח דם מן המטופל, משזה לא אפשר לו זאת.

נאמר לעד כי לטענת הנאשם, הוא לא כינה אותו בכינויים "זבל", "אוכל חזיר" ו"נאצי", אלא אמר לו כי הוא נרקסיסט וכי הוא מנהל רפואה הרסנית, השיב העד כי הוא לא שמע שהנאשם אמר זאת.

עוד עימתה אותו ב"כ המאשימה עם טענת הנאשם כי העד נפגע מדבריו כי הוא אינו מומחה והוא רוצה לראות מומחה אורתופד. העד השיב שנכון שהוא אינו מומחה, הוא רופא אורתופד מזה 26 שנים. הוא ציין כי

אמר לנאשם שלאחר שיסיימו את הבירור, הוא חייב לקרוא לרופא כונן מומחה מאורתופדיה שימשיך לטפל בו.

העד נשאל האם ידע או שמע שהנאשם רופא ועו"ד והשיב כי שמע זאת. הוא ציין כי לאחר שהגיעו למקום שוטרים, הנאשם "נפנף" עם תעודת הסתדרות ישנה. למחרת היום, העד שוחח עם סגן מנהל בית החולים וזה האחרון בדק ומצא שהנאשם אכן רופא.

לשאלה מדוע הוזמנה משטרה למקום, השיב העד כי הוזמנה משטרה, משום שהמטופל יכול להזיק לעצמו וכן, על מנת להרגיעו. הוא אינו יודע מי הזמין את המשטרה, אך סביר להניח, לדעתו, כי השומרים עשו כן.

העד שלל כי שמע דין ודברים שהתקיים בין הנאשם לבין האחות אולגה. כשנשאל אם ראה שהם משוחחים, השיב כי הוא אינו זוכר.

העד סיפר כי הוא מכיר את האחות אולגה לפחות 10 שנים. היא אחות מצויינת, הוא לא שמע או ראה ולו פעם אחת בה היא צעקה על מטופל או דיברה אליו בצורה שאינה הולמת.

לשאלה מה משך הזמן שהמתין הנאשם בחדר המיון, השיב העד כי מעת פתיחת התיק ועד שבדק אותו, הוא אינו סבור כי עברו יותר מחמש דקות.

בחקירתו הנגדית, נשאל העד האם בכל מקרה בו הוא נתקל במטופל שעבר תאונת דרכים, הוא מתקשר לרופא כונן מומחה והשיב בשלילה. הוא מתקשר רק במקרים בהם יש סכנה לחיי המטופל או לבריאותו. במקרה של הנאשם, הוא התקשר לרופא הכונן, שאת שמו אינו זוכר.

לשאלות הנאשם, השיב כי הוא למד רפואה ברוסיה ובארץ ועבר בחינת רישוי בשפה הרוסית.

בהמשך לשאלות שנשאל העד, השיב כי במהלך כ- 8 שעות, הוא בודק כ- 40 מטופלים. לכ- 30%-40% מהם, הוא מבצע בדיקת דם. העד נשאל האם בכל פעם שהוא מבצע בדיקת דם במטופל, הוא משתמש בכפפות. העד השיב בחיוב ואף הוסיף כי הוא גם שוטף את ידיו לפני ביצוע הבדיקה.

לשאלה האם הוא מחפש וריד לפני שחיטא את המקום או לאחריו, השיב העד כי הוא שם על ידיו כפפות, לאחר מכן, שם חוסם עורקים, מחטא את היד עם אלכוהול בריכוז של 70% ולאחר מכן, שם את אצבעו (המכוסה בכפפה) על הוריד על מנת לוודא שהוא אכן נוגע בוריד. הוא בעל ניסיון מספיק על מנת לא לחפש וריד אלא הוא רק מוודא באמצעות נגיעה כי הוא עומד להכניס את המחט במקום הנכון.

כשנשאל האם הוא אינו מחטא את הכפפות בשנית, השיב כי הוא משתמש בכפפות חד פעמיות וכי ופועל לפי הנהלים.

עוד נשאל באיזה מצב היה הנאשם כשהגיע לחדר המיון. העד השיב כי הוא הגיע עם חשד ל"דרופ פוט" ולכן, על פי הנהלים, עליו לבצע בדחיפות מספר פעולות טיפול ולאחר שהוא מקבל תוצאות של הבדיקות, הוא מתקשר לרופא הכונן והוא מחליט האם הוא יגיע, האם יבצעו ניתוח דחוף וכו'. העד נשאל האם למטופל עם

דרופ פוט יש קשיי הליכה והוא השיב כי הוא לא יכול ללכת, הוא צולע. כשנשאל האם ייתכן כי חולה בטרומה יסבול מקשיי דיבור, השיב כי במקרה הזה, לא.

לשאלה מדוע הזמין פסיכיאטר, השיב כי עשה כן בשל התנהגותו החריגה של הנאשם.

הנאשם הטיח בעד כי התנהלות המטופל הייתה תקינה עד לרגע שבו ניסה לבצע בדיקת דם והנאשם סירב. העד השיב כי לאחר מכן, הנאשם גם סירב שיקחו אותו לצילומים.

העד סיפר כי "יש הרבה חולים שמפחדים ממחט ומדם וצריך להסביר להם ולעשות את זה לאט לאט. אין בזה לחץ ולא עושים את זה בכוח. ואני מסתדר עם ילדים בגיל שנה. במקרה הזה אני באתי לקחת דם, אני לא זוכר איזה מילים הוא התחיל לדבר, אבל בסופו הוא נתן לי מכות ביד. הוא לא הזיז לי את היד, כשמזיזים לי את היד אני יכול לטפל, להסביר, אבל זה לא מה שהיה (מדגים את התנועה שעשה הנאשם)" (עמ' 20 לפרוטוקול, ש' 2-6).

הנאשם הטיח בעד כי בעדותו במשטרה אמר כי הנאשם דחף אותו מספר פעמים ביד ולא אמר שהנאשם הכה אותו. העד השיב כי "דחיפה ומכה במקרה זה זה אותו דבר. לא מכות בשבילי, מכות ביד" (עמ' 20 לפרוטוקול, ש' 10). העד המשיך להסביר "נו. כשדוחפים עם היד, זה לא מכה? הוא לא נתן לי מכה? הוא נתן מכה ביד. דחף את היד", "אני מסביר שהוא לא נתן לי מכות, הוא אדחף את היד. מבחינתי דחיפה ומכה זה אותו דבר" (עמ' 20 לפרוטוקול, ש' 12, 14).

לשאלה האם יש מצלמות אבטחה בחדר מיון, השיב העד כי הוא אינו קצין ביטחון. והוסיף כי אינו עושה דבר בלתי חוקי, לכן, אינו חושש כי יצולם. ייתכן שיש מצלמות בבית חולים. אך הוא אינו יודע היכן הן ממוקמות.

העד נשאל האם מסר לאחד השוטרים שהגיעו למקום ועצרו את הנאשם מכתב שחרור והשיב כי אינו זוכר. עוד הוסיף כי ככל הנראה לא, משום שבדרך כלל, הוא אינו נותן מכתבי שחרור.

העד חזר ואמר כי הוא זוכר שהנאשם אמר לו שיתבע אותו ושישלם לו כל החיים. הוא אמר זאת יותר מפעם אחת.

עדות השוטר בני ותורי

העד משרת כיום במשטרת לוד. בעת האירוע, שימש כחוקר בתחנת רחובות.

העד אישר כי גבה את הודעת הנאשם (ת/2).

עדות השוטר פייר ג'ודום

העד שימש כחוקר בעת האירוע. גבה את הודעת הנאשם (ת/1) וכתב מספר מזכרים.

העד גבה את הודעת הנאשם על סמך עדויות המתלוננים שעמדו בפניו ודו"חות הפעולה של השוטרים שהגיעו למקום.

כשנשאל איך התרשם ממצבו הבריאותי נפשי של הנאשם, השיב כי לא היה דבר חריג וציין כי תיעד זאת במזכר. העד ציין בחקירה חוזרת כי הנאשם השיב לעניין לשאלות שנשאל על ידו

העד סיפר כי אחות הנאשם הגיעה לתחנת המשטרה ואמרה כי הוא לא התנהג כרגיל באותו אירוע. שאל את הנאשם בחקירה אם הוא נטל כדורים והנאשם השיב לו כי נטל חצי כדור קלונקס, כעשר שעות לפני שנחקר.

בחקירתו הנגדית, נשאל האם התקבל מסמך שחרור ע"ש הנאשם מבית החולים עם הגעתו של הנאשם לתחנת המשטרה והעד השיב בשלילה.

לשאלה האם הייתה המלצה מסויימת הנוגעת למצבו הנפשי של הנאשם, השיב העד כי הוא זוכר שצוין בדו"חות הפעולה שהאירוע החל בהשתוללות של חולה נפש. עוד צוין בדו"חות הפעולה כי מדובר במתחזה, שכן הוא טען כי הוא רופא ועו"ד. העד אמר כי אין זה סביר כי רופא ישתולל בבית החולים. העד ציין כי הדברים נבדקו לפני החקירה ונשללו.

העד נשאל מדוע לאחר שהנאשם מסר בחקירתו שמות שני עדים שנכחו במקום, הם לא נקראו ליתן עדותם. הוא השיב כי הוא אינו יודע מדוע, אך להערכתו, עדויות המתלוננים מהימנות. עוד הוסיף ואמר לנאשם כי הוא מאשר בחקירתו חלק מדברי המתלוננים.

העד השיב בחיוב על השאלה האם הוחלט לשלוח אותו לבדיקה פסיכיאטרית. כשנשאל מדוע לבסוף לא שלחו את הנאשם לבדיקה כזו, השיב כי לאחר שנחקר ומשום שאמר שנטל כדור קלונקס, הרמח"ם בתחנת המשטרה החליט לבסוף לשחררו, ללא בדיקה.

לשאלה האם הנאשם לא היה אפילו נסער, השיב העד כי אפשר להיות נסער ולהשיב לשאלות לעניין.

עדות השוטרת ליבת כאווי

בעת האירוע, היתה העדה סיירת בתחנת רחובות במסגרת שח"ם.

העדה הגיעה לאירוע עם השוטר אורן שלום. לשאלה אילו שוטרים נוספים נכחו באירוע, השיבה כי הקצין שמעון קבדה נכח במקום.

לשאלה אילו פעולות ביצעה בתיק החקירה, השיבה כי היא מבקשת לציין שמדובר באירוע משנת 2009, אותו היא אינה זוכרת כל-כך. העדה זוכרת כי כשהגיעה למקום, היא גבתה עדויות מהרופא והאחות במיון. העדה אישרה כי היא כתבה דו"ח עיכוב.

העדה סיפרה על שזכור לה מן האירוע: הדיווח היה על אדם שמשתולל במיון, מכה את עצמו וטוען שהכו אותו. כשהגיעה למקום, עם השוטר אורן שלום, הם נכנסו למיון ומישהו הפנה אותם לשירותים. שם הם פגשו

בנאשם אשר שכב על הרצפה. היא ציינה כי לנאשם היה מקל הליכה. היא אינה זוכרת את חילופי הדברים עם הנאשם, היא גבתה עדויות מהרופא והאחות.

לשאלה מה עשה הנאשם לצוות הרפואי, השיבה כי היא אינה זוכרת. כך גם לא זכרה האם היא או השוטר אורן שלום כתבו את דו"ח הפעולה הממוחשב. העדה אמרה כי דו"ח כזה יכול להיות כתוב ע"י כל שוטר שטיפל באירוע.

עוד אמרה השיבה כי אינה זוכרת האם הצוות הרפואי סירב להגיש עזרה לנאשם או האם הנאשם סירב לקבל טיפול רפואי. כן, היא אינה זוכרת את דבריו של הנאשם, אך היא זוכרת כי הוא צעק והתלהם.

בחקירתה הנגדית, השיבה העדה כי היא אינה זוכרת האם שמעה את הנאשם מקלל או מאיים. כן, היא אינה זוכרת האם בדיווח האירוע, צויינה תקיפה.

העדה לא ידעה לומר מה משך הזמן שהיא שהתה במיון. היא לא זכרה האם היא ניסתה לברר אם הנאשם רופא ועו"ד. היא זוכרת כי בתחנת המשטרה, ניסו לברר זאת. במיון, ייתכן ששוטרים אחרים ניסו לעשות כן.

העדה אמרה "אני באתי לטפל באירוע, אם אתה רופא או עו"ד לא תקבל יחס שונה. אנחנו באנו לטפל באירוע" (עמ' 31 לפרוטוקול, ש' 17).

עוד השיבה לשאלה מה היה יחס הצוות הרפואי אל הנאשם, השיבה כי היא אינה זוכרת, היא גבתה מהם עדות. כשהגיעו למקום, הנאשם לא היה ליד הצוות הרפואי אלא בשירותים. העדה שללה כי ראתה את הנאשם מכה על רגלו.

עדות השוטר שמשון קבדה

העד, כיום, הינו מפקד סיירים בתחנת רחובות. משרת במשטרה מזה 16 שנים. בעת האירוע שימש קצין תורן בתחנת רחובות.

העד סיפר כי היה נוכח באירוע אחר ואז הגיע לאירוע נוסף שהתקבל, לפיו אדם משתולל בחדר מיון בבית חולים "קפלן". כשהגיע למקום, צוות האבטחה הוביל אותו לשירותים הנמצאים במיון. שם, היה אדם שרוע על הרצפה שאמר שהוא אינו מסוגל לזוז, יד ורגל ימין כואבות לו. הוא שאל אותו "למה" וזה השיב לו כי בשעה מוקדמת יותר, הוא נסע לכביש 40 שהוא בין גדרה לקרית מלאכי, היה מעורב בתאונה, הגיע לאחר מכן לביתו והלך לישון. כשהתעורר, לא חש בטוב והגיע במונית לבית החולים. הוא טען כי הרופאים והאחיות אינם רוצים לטפל בו. העד וצוות האבטחה סייעו לו לקום מן הרצפה אל כיסא גלגלים ולקחו אותו לדלפק המיון. העד תיאר כי אז התפתח דין ודברים עם הצוות הרפואי. הוא שמע כי הנאשם אומר למתלונן כי הוא רק מתמחה והוא ישלם הרבה או כל חייו לפסיכיאטר. עוד אמר לו הנאשם כי הוא יודע יותר טוב ממנו והוא לא יודע כלום. כל זאת כשהניף את אצבעו. כמו כן, כינה אותו "שמן".

העד המשיך ותיאר כי הנאשם אמר למתלוננת אולגה כי היא סתם אחות, היא אינה יודעת כלום, שהיא לא

תטפל וכן, שהיא מתנהגת בגסות.

העד סיפר כי הנאשם אמר להם שהוא רופא ועו"ד. הוא ניסה לבדוק אם אכן כך ולא הצליח. הוא צילם את התעודות שהראה לו הנאשם ומסר את צילומן לחוקר על מנת שיברר זאת. עד היום, הוא אינו יודע אם הנאשם אכן רופא ועו"ד. העד עיכב את הנאשם בחשד להעלבת עובד ציבור. הוא שאל אותו מספר פעמים אם הוא רוצה לקבל טיפול רפואי והנאשם השיב לו כי הוא מוותר על קבלת הטיפול.

העד שלל כי הנאשם סיפר לו שהותקף על ידי הצוות הרפואי. אם היה אומר זאת, היה רושם את דבריו בדו"ח וכן, מזמן את הצוות הרפואי לחקירה.

עוד שלל העד כי הנאשם אמר שיש עדים שיכולים לסתור את דברי הרופא והאחות. לו היה אומר זאת, היו גובים עדות מעדים אלו.

בחקירתו הנגדית, נשאל העד האם הנאשם קילל או איים. כן, נשאל האם הנאשם תקף מישהו. העד השיב כי לא ראה את הנאשם תוקף מישהו, אך הדברים שאמר למתלוננים בנוכחותו, נרשמו על ידו.

לשאלה האם לפני שנלקח הנאשם לתחנת המשטרה, הוא לא ביקש לבסוף שהמתלונן יבדוק אותו וזה סירב, השיב העד בשלילה. הוא הדגיש כי הנאשם אמר שהוא אינו רוצה שהמתלונן יבדוק אותו.

לשאלה האם הנאשם היה נסער או כאוב, השיב העד כי הוא אינו יכול לומר, משום שהוא אינו מכיר את הנאשם ואינו יודע איך הוא מתנהג בדרך כלל.

העד נשאל האם הצוות הרפואי לא האמין לנאשם שאמר שהוא רופא ועו"ד והשיב כי גם הוא לא האמין בכך. הנאשם התנהג בצורה מנוגדת לדבריו. אם הוא רופא, עליו לומר להם כיצד להרימו מן הרצפה. הנאשם הקשה עליהם להרימו מן הרצפה.

העד נשאל האם שמע את הנאשם מקלל את המתלונן ואומר לו שהוא חזיר ונאצי והשיב כי הוא כתב את מה ששמע והוסיף "אני אומר עוד פעם, היו דברים בינך לבין הצוות הרפואי לפני זה יכול להיות שנאמרו. אני אישית לא שמעתי את זה, (עמ' 35 לפרוטוקול, ש' 27-28).

עוד נשאל האם הוא שמע כי הנאשם קילל או איים על המתלוננת, פרט לדברים שרשם שאמר לה כי היא אינה אחות, היא מתנהגת בגסות וכי הוא אינו מוכן שהיא תתקרב אליו. העד השיב כי כתב את ששמע.

לשאלה האם כשעיכב את הנאשם לתחנת המשטרה קיבל מסמך רפואי מצוות בית החולים, השיב העד כי הוא אינו זוכר. וכי לא ניתנו לו הוראות להמשך טיפול בנאשם.

העד הדגיש בתשובותיו כי התנהגותו של הנאשם הייתה חריגה והוא זוכר אותה. הנאשם לא אפשר לצוות הרפואי לטפל בו.

לשאלה מדוע שהנאשם יסרב לקבל טיפול רפואי, הרי הגיע לבית החולים על מנת לקבל טיפול כזה, השיב

העד כי הוא אינו יודע.

מהתעודה הרפואית שניתנה בעניינו של הנאשם בליל האירוע בבית החולים "קפלן" (ת/3) עולה כי הנאשם התקבל בחדר המיון (על פי המדבקה שעל גבי המסמך) בשעה 02.12. כבקר בשעה 02.15 החלה בדיקתו על ידי ד"ר שעייר, שהיא בדיקה שכללה תחושות, רגישות, טווחי תנועה, כח שרירים, החזרים ועוד. ד"ר שעייר סבר כי על הנאשם לעבור מספר בדיקות, לרבות צילום רנטגן ו-CT וכך אף רשם במסמך. עוד רשם ד"ר שעייר בשעה 02.40 כי החולה נכנס לשירותים "והרביץ לעצמו.. ע"י כיור. בשעה 03.50 חולה שוב נכנס לשירותים ומרביץ לעצמו.."

בשעה 05.30 נרשם כי "לא ניתן לבדוק את החולה ומתנגד לבדיקה וטיפול".

בשעה 06.00 נרשם: "חולה יצא ממיון בלווי של שוטרים לתחנת משטרה לפני תום הבדיקה".

עוד עולה מן המסמך כי בשעה 03.00 ניתנה לחולה זריקת "וולטרן".

ראיות ההגנה

פרשת ההגנה כללה את עדות הנאשם ואת עדותו של דור עוזרי.

עדות הנאשם

הנאשם העיד כי בערב האירוע היה מעורב בתאונת דרכים, במהלכה נחבל באופן קשה בגב ובצוואר. בתחילה, לא ייחס לחבלות אלו חשיבות והלך לישון. אולם, לאחר מספר שעות, לא חש בטוב והחליט להגיע לבית החולים "קפלן".

עם הגיעו לבית החולים, אמר כי הוא עבר תאונת דרכים, מתקשה לנשום ומרגיש סחרחורת, אך התעלמו ממנו. הנאשם ציין כי יכולת הדיבור שלו הייתה פגומה, הליכתו וכל התנהלותו לא הייתה רגילה, הוא שהה במצב טראומטי קשה, אך היחס שקיבל היה גרוע מאוד. לדבריו, צוות העובדים בבית החולים צחקק והתייחסו אליו כאל מסומם או חולה נפש.

רק לאחר זמן רב, ניגש אליו רופא וביקש לבצע בדיקת דם. הנאשם אמר לו כי הוא אינו רוצה שיבצע בו בדיקת דם, משום שהוא כרופא ראה עושה זאת בצורה שאינה מקצועית. הרופא חיטא את המקום, אך הניח לאחר מכן את אצבעו באותו מקום. הרופא התעקש לקחת לו דם.

הנאשם מודה כי הזיז את ידו של הרופא, המתלונן. התנהל ויכוח ביניהם ולטענתו, כינו אותו זבל, חלאה, שוחחו ברוסית וצחקו. הנאשם אמר להם כי הוא רופא ועו"ד והוא יתבע אותם. אז הוסיף הנאשם "פה נפרצו כל הסכרים, הם היו בטוחים שאני לא נורמלי בכל קנה מידה. באיזה שלב ביקשתי ללכת לשירותים, נפלתי, אף אחד לא בא לעזור לי. היא הסתכלה עלי זרקה מילה ברוסית והלכה. אנשים באו ועזרו לי לעמוד..." (עמ' 39

לפרוטוקול, ש' 8-10). הנאשם ביקש שיעבירו אותו לטיפול בבית החולים "איכילוב" והצוות הרפואי החליט להביא פסיכיאטר.

הנאשם ציין כי למרות שמן המסמכים הרפואיים עולה כי היה חשד קשה לפגיעה מוחית עקב תאונת הדרכים, המתלונן, בעדותו טען שהנאשם סבל רק מבעיה פיזיולוגית ולא טראומטית. הוא אושפז לאחר התאונה למשך 5 ימים בבית החולים "וולפסון".

הנאשם, כרופא במשך שנים רבות, מכיר את המערכת ויודע לזהות מתי חולה נמצא בטרומה. הצוות הרפואי במיון טראומה בבית החולים "קפלן" לא עשו כן. היחס כלפיו היה מבזה ואלים. רק אז, אמר שהוא רופא ועו"ד והוא יתבע אותם. עוד אמר להם כי התנהלותם אינה מקובלת וכי הוא יתקשר למשטרה.

הנאשם מאשר כי היה דין ודברים ביניהם וכי הרוחות התלהטו "ובעידנא דריתחא נאמרים דברים במיוחד שאתה חולה ומטושטש, הצוות הרפואי לא הבינו שזה מצב טראומטי קשה... אבל במצבים שיש טראומה, אנחנו רק בני אדם, לא היתה הבנה בשום שלב מצדם. כאשר חולה אומר לא, זה לא. לא משנה מה הסיבה. רופא לא צריך להפעיל אפילו לא בצורה וורבלית אלימות" (עמ' 39 לפרוטוקול, ש' 19-25).

בחקירתו הנגדית, נשאל הנאשם האם לא חשב לאחר התאונה שהמצב כה חמור ושעליו להגיע באופן מיידי לבית החולים. הוא השיב כי זה רק מחזק את העובדה שהיה מטושטש ולא היה במצב נורמטיבי לקבל החלטות. הוא לא "רץ למיון על כל שריטה" לדבריו, אך כשראה שהמצב מחמיר, הגיע במונית לבית החולים.

ב"כ המאשימה שאלה את הנאשם האם הוא התקלח לפני שהגיע לבית החולים והוא השיב כי סביר להניח שהתקלח. אז, הטיחה בו ב"כ המאשימה כי אם סבל מסחרחורות, קשיי נשימה ובחילות וחשד שמדובר בפגיעה בעמוד השדרה, כפי שטען בעדותו וכן בהודעתו במשטרה (ת/1), לא ברור איך הצליח להתקלח. הנאשם השיב כי יש מצב שנקרא "ויט פלש", לפיו חשים אדרנלין בתחילה ולעיתים, הכאבים מחמירים ביום-יומיים לאחר מכן.

כשהקשתה על הנאשם והזכירה לו כי אמר גם שלא יכול ליישר את רגלו ולא ברור איך הצליח להתקלח עם שלל התופעות שחש, הוא השיב כי זה היה קשה מאוד וזו הסיבה שהוא הגיע לבית החולים במונית.

עוד הקשתה ב"כ המאשימה והטיחה בנאשם כי העדות שמסר בתחנת המשטרה הייתה עדות ברורה, רצינית ומפורטת וזאת בעת שטען שחש סחרחורות וקשיי נשימה, השיב הנאשם כי הוא עדיין היה במצב לא טוב. גם השוטרים אמרו שאחותו אמרה שזה לא הבן אדם שהיא מכירה ועובדה כי לאחר מכן, הוא התאשפז בבית החולים "וולפסון" למשך חמישה ימים.

הנאשם שב וחזר על גרסתו וטען שהוא רק הזיז למתלונן את היד. המתלונן ניגש אליו על מנת לקחת דם, הוא היה ללא כפפות, ביקש לחטא את המקום ואז הניח את אצבעו על המקום ממנו יש לקחת דם. הוא אמר לו שכרגע הוא זיהם את המקום שוב והמתלונן, בתגובה, אמר לו לסתום את הפה ושלא יאמר לו מה לעשות. הוא ביקש מן המתלונן לא לקחת ממנו דם ובכל זאת, הוא התעקש. לכן, הוא הזיז את ידו של המתלונן. המתלונן הכה אותו באמצעות מכה בידו ואז אמר כי המתלונן פשוט הזיז לו את היד.

כשנשאל מדוע בהודעתו במשטרה הוא ציין שהמתלונן הכה אותו בשתי מכות בידו, השיב כי הכוונה למכה כזו שנותנים כשאתה בא ומתייחסים אליך כמו לילד קטן או כמו לאדם שאינו שפוי או מסומם. כשהוטח בו שזה לא מה שהוא תיאר קודם לכן, השיב כי זה היה מספיק כדי להותיר על ידו סימן והוסיף כי גם השוטרים ראו על ידו סימן.

כשנשאל איך ייתכן שמה שתיאר כי המתלונן דחף את ידו מעט, הותיר על ידו סימן, השיב כי מדובר בשתי מכות באותו מקום.

הנאשם נשאל איך ייתכן כי קשיי הנשימה מהם סבל לא אובחנו בבדיקה הרפואית ואינם מצויינים בתעודה הרפואית והוא השיב כי סובייקטיבית היה לו קשה לנשום. כך גם צוין כי הוא יציב, אך זה לא אומר שהוא לא חש שאין לו שליטה על שיווי המשקל.

הנאשם נשאל מדוע נותר במקום אם חש שמזלזלים בו ולא מתייחסים אליו, ומדוע לא הזמין מונית שתיקח אותו לבית החולים איכילוב, והשיב כי הוא ניסה ללכת לשירותים ונפל על הרצפה. על כן, אי אפשר לצפות ממנו באותה סיטואציה, לאחר תאונת דרכים כשהיה מצוי בטראומה כי יחשוב על כך. הוא ביקש שיפנו אותו לבית החולים "איכילוב" ולא פינו אותו.

כשב"כ המאשימה הטיחה בנאשם כי האירוע עם הרופא ובדיקת הדם אירע לפני שהוא הלך לשירותים ונפל, השיב הנאשם כי הוא אינו זוכר. כשאמרה לו שזה מה שהוא אמר, השיב שאם זה רשום, אז בסדר.

הנאשם טען כי המתלונן הגיע לטפל בו לפחות שעה לאחר הגעתו למיון. כשאמרה לו ב"כ המאשימה כי ייתכן ולא דיין, אמר כי הכוונה לזמן ארוך.

הנאשם טען כי המתלונן ניסה בכח לקחת לו דם, למרות שסירב. הוא התייחס אליו כמו אל חולה נפש. לכן, הוא דחף את ידו.

הנאשם הכחיש כי כינה את המתלונן "נאצי", "אוכל חזיר" ו"זבל". הוא אינו זוכר שאמר זאת. הוא היה במיון כארבע שעות, נאמרו דברים בעידנא דריתחא, אך בדרך כלל, הוא לא משתמש במילים האלו. ייתכן והוא כינה אותו "נבלה" ואמר שהוא לא בן אדם ושהתנהלותו אינה ראויה.

כשהשוטרים הגיעו למקום, ישב המתלונן מול המחשב כשחולצתו וחלוקו פתוחים, בטנו הייתה בחוץ, לדברי הנאשם וזה כינה אותו שמן ומדושן עונג. הוא ציין כי זהו ביטוי מהתנ"ך למישהו שנהנה מהחיים. עוד אמר לו שהוא אינו מומחה ושאינו יודע רפואה.

הנאשם סיפר כי לפני שהשוטרים לקחו אותו לתחנת המשטרה, הוא ביקש מן המתלונן שיבוא לבדוק אותו, אך הלה לא רצה. כשנשאל מדוע ביקש זאת מן המתלונן, אם המתלונן אינו יודע, מסכן את חייו וכו', השיב הנאשם כי לא הייתה לו ברירה, משום שהמשטרה עמדה לעכב אותו והוא רצה למנוע זאת. לשאלה מדוע לא ציין זאת בהודעותיו במשטרה, השיב כי בשלב מסוים ציין זאת בהודעותיו.

הנאשם אישר כי אמר למתלוננת כי יתבע אותה ושמה שהיא לוקחת ביד, הוא לא לוקח בפה. הנאשם הסביר כי התמחה ברפואה בגרמניה וזהו ביטוי בגרמנית שאומרים לשדר, אם הוא מדבר בצורה שאינה יפה. המתלוננת ניבלה את פיה וכינתה אותו "זבל" ו"מסומם".

הנאשם הכחיש כי קרא למתלוננת "רוסיה מזדיינת". הוא רק אמר לה שלא תדבר ברוסית.

ב"כ המאשימה שאלה את הנאשם מדוע לא סיפר לשוטר שמשון קבדה, האדם הראשון שפגש בו לאחר האירוע כי הוא הותקף על ידי הצוות הרפואי וזה השיב כי זה אינו נכון.

הנאשם השיב לשאלות שנשאל בדבר אמינותו כי הוא מחשיב את עצמו אדם אמין. לשאלה האם הוא אדם שאומר תמיד אמת בבית המשפט, השיב בחיוב והוסיף כי יש מצבים בהם כל אחד קצת "מעגל פינות" ועושה זאת אף לא במודע. אז, הטיחה בו ב"כ המאשימה כי בתיק בו היה נתבע, התרשם בית המשפט כי הנאשם אינו דובר אמת בבית המשפט. כך, למשל, ציין כי הנאשם ניסה להונות את "עמידר" ולא היסס להציג עצמו כבן דודה של המנוחה. הנאשם השיב כי הוא הגיש ערעור על פסק דין זה. הערעור לא התקבל, אך ידוע הוא שערעור אינו מתקבל. עוד ציין כי ב"כ המאשימה מוציאה דברים מהקשרם.

ב"כ המאשימה הטיחה בנאשם כי גם בית המשפט המחוזי בירושלים לא התרשם מאמינותו ופסק כי החלטת לשכת עורכי הדין שלא להכיר בהתמחותו הייתה מוצדקת. הנאשם השיב כי כך נפסק רק משום שביצע את ההתמחות אצל רעייתו לשעבר ובכל מקרה, אין הדבר כפי שהציגה אלא שהשופט הציע לנאשם שחצי מתקופת ההתמחות תוכר לו על ידי לשכת עורכי הדין ואילו, הוא ביקש כי כל תקופת ההתמחות תוכר.

עדות דור עוזרי

העד סיפר כי בעת האירוע נכח בבית החולים. חברו נפצע והוא המתין מחוץ לחדר מיון. אין לו היכרות מוקדמת עם הנאשם.

הוא ראה אדם מטושטש ומבוהל נכנס לבית החולים וביקש לקבל טיפול רפואי. הוא אמר שיש לו כאבים, הוא חושב שקשוי נשימה. לאחר מספר דקות, הנאשם נפל על הרצפה. הצוות הרפואי לא ניגש לטפל בו ולא התייחס לכך בצורה מקצועית. הם שוחחו ביניהם ברוסית וחייכו. החל ויכוח קל בין הנאשם לבין הצוות הרפואי.

העד לא שמע את הנאשם מקלל או מאיים. הוא שמע שהנאשם אמר כי יתלונן.

העד השיב לשאלה שנשאל כי הוא הציע להעיד על מה שראה, משום שראה שכשהשוטרים הגיעו ש"עושים מזה יותר מדי עסק ואף אחד לא ראה באמת מה קרה" (עמ' 48 לפרוטוקול, ש' 23-24).

בחקירתו הנגדית, נשאל העד האם נכח בסמוך לנאשם במשך כל הארבע וחצי שעות בהן שהה הנאשם בבית החולים והשיב כי הוא היה מעת שהנאשם הגיע ועד שהגיעו למקום שוטרים. העד נשאל אם שהה בסמוך

לנאשם כל הזמן והשיב כי הוא שהה מחוץ לחדר המיון ולא בתוכו וכי היה לו קשר עין עם שהתרחש בחדר המיון. כשנשאל איפה שהה, האם ליד המיטות, השיב כי הוא אינו זוכר בדיוק היכן, ייתכן וזה לא היה בקבלה אלא בפנים. לאחר מכן, לא ידע להסביר במדויק היכן שהה בחדר המיון ו/או מחוצה לו. הוא חושב שליד הספסלים.

הוא נתן את פרטיו לנאשם באמצע האירוע או בסופו.

כשנשאל היכן נפל הנאשם, השיב כי הוא אינו זוכר. כשנאמר לו שהנאשם נפל בשירותים, אמר העד שאם הדלת הייתה סגורה, הוא לא ראה.

העד נשאל, בחקירה חוזרת, איך זכר את האירוע לאחר שש שנים והוא השיב כי הנאשם התקשר אליו לאחר כשנתיים. בתחילה, הוא לא זכר, אך לאחר מכן, הנאשם הזכיר לו. העד זוכר את הויכוח וכן, שנתן לנאשם את מספר הטלפון שלו ואמר לו שהוא מוכן ליתן עדות.

דין

בבסיס ראיות המאשימה עומדות עדויותיהם של המתלוננים. אותן מצאתי מהימנות.

המתלוננת העידה בבית המשפט וסיפרה כי עבדה כאחות במחלקה לרפואה דחופה בבית החולים "קפלן", בעת האירוע. היא סיפרה בכנות כי היא אינה זוכרת את כל האירוע לפרטי פרטים. אולם, היא זוכרת את דברי הנאשם אליה.

אך הגיוני הוא כי ממרחק הזמן, בחלוף כארבע שנים ממועד האירוע, לא תזכור המתלוננת - הפוגשת מדי יום ביומו במסגרת עבודתה בעשרות ואף במאות מטופלים המגיעים לבית החולים - את כל השתלשלות האירוע, לפרטי פרטים. אין בכך כדי לפגום במהימנותה של המתלוננת.

היא סיפרה כי הנאשם כינה אותה "רוסייה מזדיינת", אמר שיראה לה מאיפה משתין הדג, שיתבע אותה והיא תשלם על זה כל החיים שלה. עוד אמר לה כי הוא לא מחזיק ביד מה שהיא מכניסה לפה וכן, שהיא יותר גרועה מנאצית.

דבריו של הנאשם פגעו והעליבו אותה. עוד ציינה המתלוננת כי היא חששה מן המתלונן לאחר שאיים עליה שתשלם על זה ושהוא יתבע אותה. למרות תחושות אלו, לא הייתה לה ברירה אלא להמשיך בעבודתה.

סביר הוא כי גם אם המתלוננת אינה זוכרת את כל פרטי האירוע, היא תזכור את הדברים שאמר לה הנאשם. דבריו חריגים ובוטים וההיגיון והשכל הישר מראים כי אדם יזכור אמירות כאלו המכוונות כלפיו, בעיקר אם הן גרמו לו לתחושות כה קשות של עלבון ושל פחד.

המתלונן סיפר בעדותו בבית המשפט כי אחות הגיעה אליו עם תיקו של הנאשם ואמרה לו כי יש חשד לפגיעה בחוט השדרה שלו. על כן, ובהתאם לנהלים, הגיע אליו במהירות על מנת לבצע מספר פעולות דחופות ובין היתר, ביצוע בדיקת דם ושליחתו לבדיקת CT עמוד שדרה מותני. הנאשם סירב כי יבצע את בדיקת הדם, דחף

את ידו של המתלונן וקרא לו "נאצי", "אוכל חזיר", "זבל".

המתלונן אמר בעדותו כי לעיתים, מטופלים מפחדים מביצוע בדיקת דם והוא מנסה לשכנעם להסכים לבדיקה. הוא אינו מבצע את הבדיקה בכח.

המסמך הרפואי מאשש את דבריו של העד כי אכן הגיע אל הנאשם בתוך מספר דקות מאז הגיע אל בית החולים. עוד מאשש המסמך והבדיקה שתועדה בו כי העד - הרופא, עשה מלאכתו נאמנה וביצע בנאשם בדיקה ואף ביקש לשלוח אותו לבדיקות נוספות.

מסמך רפואי זה אינו עולה בקנה אחד עם גרסתו של הנאשם לפיה, חיכה במיון זמן רב עד שניגשו אליו ולא זכה ליחס ראוי והולם. עוד מעלה מסמך זה כי הנאשם נכנס אל השירותים רק זמן רב לאחר שהגיע אל חדר המיון ולא נפל מיד לאחר הגיעו כפי שתאר, ואיש לא ניגש לעזור לו. והדברים עוד יפורטו להלן.

העד אף תעד באותו מסמך את אופן התנהלותו של הנאשם.

לא מצאתי את גרסתו של הנאשם מהימנה. הסבריו אינם הגיוניים ואינם מתיישבים עם השכל הישר.

הנאשם לא הכחיש כי בינו לבין המתלוננים התנהל דין ודברים וכי נאמרו דברים בעת כעס. לדברי הנאשם, אמר למתלוננת כי מה שהיא לוקחת בפה, הוא לא לוקח ביד. לטענת הנאשם, זהו משפט הלקוח מגרמנית ונאמר לאדם המדבר בצורה שאינה יפה. זאת, לאחר שהמתלוננת דיברה אליו בצורה שאינה ראויה. על כן, לא ניתן לייחס למשפט זה, לדידו, כל קונוטציה מינית. כן, אישר כי אמר לה שיתבע אותה ואמר שקרא לה "נרקסיסטית". בהודעתו של הנאשם במשטרה (ת/1), אמר שקרא לה "נארכיסטית".

לדבריו, המתלוננת התנהגה אליו בצורה שאינה ראויה, קיללה אותו וכינתה אותו בשמות, כמו "חולה נפש", "מנוול", "זבל", "חלאה".

לטענת הנאשם, המתלונן רצה לבצע בדיקת דם, אך כשראה שהמתלונן אינו מבצע זאת בצורה סטרילית, סירב כי ימשיך. לדבריו, למרות סירובו, ניסה המתלונן לבצע את בדיקת הדם בכח. לכן, הזיז את ידו. המתלונן הוא זה שהכה אותו בידו ואמר לו לסתום את הפה. הוא מכחיש כי קרא למתלונן נאצי, אוכל חזיר וזבל. בהודעתו במשטרה (ת/1) טען כי כינה את המתלונן "נארכיסטית", אדם המתנהג בחזירות. בעדותו בבית המשפט אמר הנאשם כי כינה את המתלונן שמן ומדושן עונג וכן, כי אמר לו שהוא אינו מומחה ואינו יודע רפואה.

לטענת הנאשם, עבר תאונת דרכים מוקדם יותר באותו ערב. בהודעתו במשטרה (ת/1) סיפר כי כבר כשהגיע לביתו ויצא מן הרכב, חש לא בטוב. הוא חש כאבים עזים בגב עם הקרנה לרגל ימין, קושי בהזזתה של הרגל, כאבי ראש עזים, סחרחורות והקאות והתקשה לשמור על שיווי משקל.

תמוה כי באותה עת, הנאשם שהינו רופא במקצועו, לא בחר לפנות לקבלת טיפול רפואי ובחר ללכת לישון.

אין הדבר מתיישב עם ניסיון החיים והשכל הישר.

בהודעתו במשטרה (ת/1) טען הנאשם כי הלך לישון ורק לאחר שהתעורר על מנת לעשות את צרכיו, התברר לו כי התסמינים החמירו. עם זאת, בחקירתו הנגדית בבית המשפט, טען כי כלל לא ישן אלא רק ניסה להרדם וכאשר חש לא בטוב, הגיע לבית החולים.

עוד לא ניתן להסביר מדוע, בעת שחש כה רע וסבל מתסמינים מדאיגים, בחר להתקלח קודם להגעתו לבית החולים, במקום להגיע לשם במהירות על מנת לקבל טיפול רפואי. הסבריו כי הוא תמיד נוהג להתקלח לפני שהוא מקבל טיפול רפואי אינם יכולים ליתן תשובה מספקת. הרי אם מצבו של הנאשם היה כפי רע והוא שהה במצב טראומטי, כפי שטענתו, אך סביר הוא כי הוא יפנה בהקדם האפשרי לשם קבלת טיפול רפואי, ללא עיכובים.

עוד לא סביר כי באם היה הנאשם במצב כה טראומטי וסבל מקשיי נשימה, הצליח לענות כנדרש לשאלות החוקר במשטרה וליתן הודעה מפורטת. גם החוקר פייר ג'ודום אשר גבה את הודעתו של הנאשם, ציין כי תשובותיו היו לעניין והוא לא התרשם כי הנאשם במצב טראומטי או מטושטש.

כך גם טענתו של הנאשם כי המתלונן ניסה לבצע את בדיקת הדם ללא כפפות אינה סבירה. המתלונן העיד כי הוא חייב להשתמש בכפפות בעת שהוא מבצע בדיקות דם ולא ייתכן שניסה לבצע את הבדיקה ללא כפפות. עוד אמר כי הוא מבצע בדיקות דם רבות וזאת על פי הנהלים, בצורה סטרילית, כפי הנדרש, מה גם שהמסמך הרפואי לעיל מעלה כי הרופא ביצע בנאשם בדיקה מקפת ביותר שכללה רכיבים רבים.

לדברי הנאשם, התנהגותו הייתה אך תגובה להתנהגות הצוות הרפואי כלפיו. הוא קיבל יחס מזלזל ולא ראוי ולא קיבל טיפול רפואי כנדרש. המתלוננת קיללה אותו והמתלונן הכה אותו.

אין גרסתו זו מתיישבת עם עדויות השוטרים שהגיעו למקום. הקצין קבדה העיד כי עם הגיעו למקום, מצא את הנאשם שרוע על רצפת השירותים וסייע לו לקום. הנאשם אמר לו כי הצוות הרפואי מסרב לטפל בו. אולם, לא ציין בפניו כי הותקף על ידי המתלונן.

העד סיפר כי לאחר מכן, הגיעו לדלפק והנאשם דיבר באופן גס וברוטלי למתלוננים. אמר למתלונן כי הוא רק מתמחה ואינו יודע כלום. כן, כינה אותו "שמן". במתלוננת הטיח כי היא סתם אחות והיא לא יודעת כלום.

יש בעדותו של קבדה לתמוך בגירסת המתלוננים, באשר לאופן התנהלותו של הנאשם ולחזק עדויותיהם של המתלוננים ומאידך גיסא, יש בה כדי להביא, כאמור לעיל, לדחיית גרסתו של הנאשם.

מר עוזרי, עד ההגנה, העיד כי הגיע לבית החולים "קפלן" על מנת ללוות את חברו הפצוע. לטענתו, הוא ראה כי הנאשם מטושטש ומבוהל. כן, ראה כי הוא נפל והצוות הרפואי לא סייע לו.

תשובותיו של העד היו מתחמקות ולא ברורות. בתחילה, טען כי עמד מחוץ לחדר המיון, אך היה לו קשר עין עם המתרחש שם. לאחר מכן, אמר שאינו זוכר ואולי היה בתוך חדר המיון. כשנאמר לו כי הנאשם נפל על

רצפת השירותים ולכן, לא ברור איך ראה אותו נופל, השיב כי אם הדלת הייתה סגורה, אכן לא ראה את האירוע.

העד לא שהה עם הנאשם כל משך הזמן שנכח בבית החולים. על כן, העובדה שלא שמע את הנאשם מאיים על המתלוננת או עולב במתלונן או לא ראה כי הנאשם תוקף את המתלונן - אינה מלמדת בוודאות כי הנאשם לא עשה כן.

תיאורו את שהתרחש אינו עולה בקנה אחד עם סדר האירועים כפי שעלו במהלך ההליך.

על פי גרסתו של עד זה, הגיע הנאשם לבית החולים וכמה דקות לאחר מכן נפל אל הרצפה ורק לאחר מכן החל דין ודברים בינו לבין המתלוננים.

אלא שהעובדות מלמדות כי הנאשם נמצא כשהוא על הרצפה בחדר השירותים בסמוך לשעה 06.00 כאשר הגיעו שוטרים למקום, בעוד שהוא הגיע לבית החולים בשעה 02.12 כאמור, והאירועים נשוא כתב האישום התרחשו, קודם למציאתו על ידי השוטרים. הנה כי כן, גרסתו של דור עוזרי מנוגדת הן לממצאים האובייקטיביים ואף לגירסת הנאשם עצמו.

על כן לא היה בעדותו של דור עוזרי להועיל לנאשם כלל ועיקר.

לדברי הנאשם, המתלוננים רצו להתנקם בו מאחר שאמר שיתבע אותם והם ידעו שהוא רופא ועו"ד. לטענות אלו, מלבד להעלאתן בעלמא, לא נמצא כל ביסוס, ויתר על כן, נראה שמרבית הנוכחים במקום, לרבות השוטרים, כלל לא האמינו כי אכן מדובר ברופא ועורך דין.

הנאשם ציין כחיזוק לטעונו בדבר הטיפול הלקוי שקיבל בבית החולים כי הנה מיד לאחר מכן אושפז בבית החולים "וולפסון". במהלך ניהול ההליך לא הציג הנאשם כל מסמך באשר לכך להוכחת טענתו זו.

זה המקום לציין כי במסגרת סיכומי צרף הנאשם ראיות שלא הוגשו במהלך ההליך. אמנם הנאשם, מייצג עצמו, אך הוא עורך דין וחזקה עליו שיודע את הדין ואת ההלכה וכי אל לו להגיש ראיות בדרך זו, לאחר תום הליך ההוכחות, בלא שסדרי הדין מאפשרים זאת ובוודאי משלא קיבל את הסכמת המאשימה לכך.

משכך לא התייחסתי לראיות אלה ומעבר לנדרש אציין כי הגם שצורף במסגרתן מסמך רפואי, אין הוא מסמך מבית החולים וולפסון שיש בו כדי להעיד כי מיד לאחר אירוע זה, ובגין אותה בעיה אושפז שם הנאשם.

בשולי הדברים יצוין כי דיוני ההוכחות נדחו לא אחת בשל בקשות דחייה שהוגשו מטעם הנאשם, ופעמים רבות אף בבוקר הדיון ממש. הוצאו אף צווי הבאה נגדו. התנהלותו זו של הנאשם פגעה באופן קשה במהלך התקין של ההליך השיפוטי וגרמה להימשכות ההליכים יתר מן הדרוש ועל כן, אין לנאשם להלין אלא על עצמו.

משהאמנתי למתלוננים ומצאתי את עדויותיהם מהימנות ועדויות אלה אף קיבלו חיזוקים ותימוכין במסמך הרפואי מבית החולים ובעדויות השוטרים שהגיעו למקום, ומשלא קיבלתי את גרסתו של הנאשם ולא נתתי בה אמון, אני קובעת כי המאשימה עמדה בנטל הראייה והוכיחה מעל לכל ספק סביר את יסודות העבירות בהן הואשם הנאשם.

לפיכך, הנני מרשיעה את הנאשם בעבירות הבאות:

איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977;

העלבת עובד ציבור, לפי סעיף 288 לחוק העונשין, תשל"ז-1977;

ותקיפת עובד ציבור, לפי סעיף 381(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

ניתנה היום, י' אדר ב' תשע"ז, 20 מרץ 2016, במעמד הצדדים